

Liturgický program

PONDELOK 27. január

Prenesenie ostatkov sv. Jána Zlatoúst.
Jak 2, 14 – 26, zač. 53; Mk 10, 46 – 52,
zač. 48; (HS: 301; PZ: 275)
17.30 za zdr. a požeň. rod. Feckovej

UTOROK 28. január

Prepodobný Efrém Sýrsky
Jak 3, 1 – 10, zač. 54; Mk 11, 11 – 23,
zač. 50; (HS: 155; PZ: 109)
17.30 za uzdravenie Boženy

STREDA 29. január

Prenesenie ostatkov Ignáca Bohonositeľa
Jak 3, 11 – 4, 6, zač. 55; Mk 11, 23 – 26,
zač. 51; (HS: 156; PZ: 111)
17.30 + Anton Fecko

ŠTVRTOK 30. január

**Traja svätitelia, veľkí veľkňazi Bazil
Veľký, Gregor Teológ a Ján Zlatoústý**
Jak 4, 7 – 5, 9, zač. 56; Mk 11, 27 – 33,
zač. 52; (HS: 358; PZ: 335)
**17.30 za zdr. a požehnanie novomanže-
lov Imriškovcov a Minarikovcov**

PIATOK 31. januára

Divotorcovia a nezištníci Kýros a Ján
1 Pt 1, 1 – 2, 10 – 12, 2, 6 – 10, zač. 58;
Mk 12, 1 – 12, zač. 53; (HS: 159; PZ: 114)
17.30 za zdr. a požehnanie Márie s rod.

SOBOTA 1. február

Mučeník Tryfón
1 Sol 5, 14 – 23, zač. 273; Lk 17, 3 – 10,
zač. 84; (HS: 359, 161; PZ: 337, 115)
**07.00 za zdravie a požehnanie rodín
Mikulovej, Sabolovej, Honzovej, Kaňu-
kovej, Jacovej, Suhej, Adamkovičovej**

NEDEĽA 2. február

**37. nedeľa Po Päťdesiatnici –
o Zachejovi. Stretnutie Pána**
Hebr 7, 7 – 17, zač. 316; Lk 2, 22b – 40,
zač. 7; (HS: 147, 360; PZ: 100, 338); 4. hlas
**11.00 za zdravie a požehnanie Márie
Borošovej (jubileum 80 rokov života);
požehnanie sviec, myrovanie**

PONDELOK 3. február

Spravodlivý Simeon a prorokyňa Anna
Hebr 9, 11 – 14, zač. 321b; Lk 2, 25 –
38, zač. 8; (HS: 361; PZ: 340)
07.00 + z rod. Holindžákovej a Susiovej

UTOROK 4. február

Prepodobný Izidor Peluzijský
1 Pt 3, 10 – 22, zač. 60; Mk 12, 18 – 27,
zač. 55; (HS: 360; PZ: 338)
**17.30 za zdravie a požehnanie Márie
Martonovej s rod.**

STREDA 5. február

Mučenica Agáta
1 Pt 4, 1 – 11, zač. 61; Mk 12, 28 – 37,
zač. 56; (HS: 360; PZ: 338)
17.30 + Štefan Marton

ŠTVRTOK 6. február

Prepodobný Bukol
1 Pt 4, 12 – 5, 5, zač. 62; Mk 12, 38 –
44, zač. 57; (HS: 360; PZ: 338)
17.30 + Imrich a ostatní z rod. Martonovej

PIATOK 7. február

Prepodobný Partenios
2 Pt 1, 1 – 10, zač. 64; Mk 13, 1 – 8, zač.
58; (HS: 360; PZ: 338)
17.30 + Jozef

SOBOTA 8. február

Veľkemučeník Teodor Stratilat
2 Tim 2, 11 – 19, zač. 293; Lk 18, 2 – 8a,
zač. 88; (HS: 360; PZ: 338)
**07.00 za zdravie a požehnanie členov
Ružencového bratstva**

NEDEĽA 9. február

Nedeľa o mýtnikovi a farizejovi.
2 Tim 3, 10 – 15, zač. 296; Lk 18, 10 –
14, zač. 89; (HS: 148, 360, 202; PZ: 147,
338, 164); 5. hlas

**11.00 hod. podĎakovanie za prijaté
dobrodennia Stanislava a Marty Štofa-
novcov (40 rokov manželstva)**

zdroj: Slovo

FARSKÝ HLÁSNÍK

Farnosť Narodenia Presvätej Bohorodičky v Ľubovci **1/2025**

O volaní a o chlebe

Mt 15, 21 – 28

„Zmiluj sa nado mnou, Pane, syn Dávidov!“ Volanie kanaánskej ženy na Ježiša v dnešnom nedeľnom evanjeliu je veľmi podobné volaniu slepca z Jericha, ktoré sme počúvali len minulú nedeľu. Podobne ako slepca v Jerichu okrikali ľudia, aby mlčal, aj tu apoštoli prosia Ježiša, aby kanaánsku ženu poslal preč, lebo za nimi kričala a priťahovala na nich nežiadúcu pozornosť. Nevieme, ako dlho to „chudáci apoštoli“ museli strieť, no prišiel moment, keď žena pristúpila priamo pred Ježiša, poklonila sa a povedala: „Pane, pomôž mi!“ On jej odpovedal: „Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám.“ „Ano, Pane,“ vravela ona, „ale aj šteňatá jedia odrobinky, čo padajú zo stola ich pánov.“ Vtedy jej Ježiš povedal: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš.“ A od tej hodiny bola jej dcéra zdravá.

Myslím si, že sa ukázala nielen veľkosť viery neznámej kanaánskej ženy, ale aj veľkosť jej pokory. Mlčanie Ježiša celý ten čas, keď za ním Kanaánčanka kričí, a nakoniec zdánlivo tvrdé a nemilosrdné slová, ktoré jej adresoval, odhalili obdivuhodnú pokoru, vieru a lásku v srdci ženy. Pripomenulo mi to midraš (rabínsky výklad a komentár k biblickým textom v podobe príbehu) k príbehu z knihy Genezis o obetovaní Abrahámovho syna Izáka. V závere tohto midraša sa jeden z anjelov pýtal Boha: „Pane, ty si poznal veľmi dobre Abrahámovo srdce. Ty si vedel, že keď budeš od neho žiadať, aby obetoval svojho syna, že on to urobí, že ťa poslúchne, lebo ťa miluje. Tak prečo si to od neho žiadal?“ Vtedy mu Boh odpovedal: „Lebo som chcel, aby to vedeli všetci.“ Boh má stále dôvod na to, čo robí, ako robí a tiež ako sa zachová, aj keď mu nerozumieme.

„Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám.“ Slová, pri ktorých by človek ako reakciu čakal úplný opak toho, čo odpovie žena, majú jednoduchý význam. Ježiš prišiel naozaj ako živý chlieb z neba v prvom rade pre izraelský národ. Pre Božie deti, pre Abrahámovo potomstvo. Čo však v prípade, že deti o chlieb nestoja, že ho nechcú? V Jánovom evanjeliu sa dozvedáme, ako Židia a aj niektorí z Ježišových učeníkov odmietli slová o živom chlebe. „Židia na neho šomrali, lebo povedal: „Ja som chlieb, ktorý zostúpil z neba.““ (Jn 6, 41) Bola to pre nich tvrdá reč. Lenže aj v Starom zákone za čias Mojžiša prišiel moment, keď ľud reptal na mannu. Už sa im sprotivil tento pokrm a chceli niečo viac. „Kto nám dá jesť mäso? Rozpamätávame sa na ryby, ktoré sme zadarmo jedávali v Egypte, na uhorky a dyne, na pór, cibuľu a cesnak. Teraz nám ide do zahynutia. Ničoho tu niet. Okrem manny nevidia naše oči nič!“ (Nm 11, 4 – 6)

Mne prídu tieto slová veľmi aktuálne. Aj v dnešnej dobe Božie deti nestoja o nebeský chlieb. Nehovorím všetci, ale mnohí kresťania. Budme konkrétni – katolíci nestoja ani o Ježiša, ani o Eucharistiu. Zvlášť tu v Európe, kde sme presýtení konzumom a modernizmom v rôznych podobách. Čo sa teda stane tam, kde niet o tento chlieb záujem? Boh ho pošle tam, kde je hlad. Tam, kde je po ňom túžba. Európa nie je celý svet. Storočia, kedy sa z nej šíriло svetlo viery, sú preč. Na mnohých pozíciách a postoch v spoločnosti už vidíme ľudí, ktorí zjavne nie sú Európania. Možno to tak bude aj v Cirkvi na Slovensku. Možnože tu budú kňazi z Afriky alebo Azie. Nie sú povolania, ale nie sú ani deti.

Možno by toto všetko mohlo byť pre nás inšpiráciou na volanie: „Zmiluj sa nado mnou, Pane, syn Dávidov! A daj nám novú túžbu po tebe. Buď naozaj našim chlebom každodenným, keď už tú modlitbu každý deň opakujeme.“

otec Marek

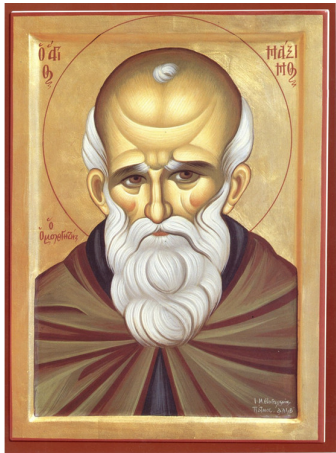
Oznamy

► **Pod'akovanie a zmena v upratovaní.** Chcel by som sa ešte spätne pod'akovať všetkým, ktorí pomáhali pri príprave chrámu k sviatkom na prelome rokov. A pod'akovať sa chcem osobitným spôsobom aj p. Rusinkovej za jej dlhoročnú službu pri upratovaní nášho chrámu. Je to služba tak pre Boha – Boží dom, ako aj pre nás všetkých, ktorí tu prichádzame. Keďže čas ani vek zastaviť nemožno, hľadali sme pomoc, ktorá by ju pri upratovaní nahradila. Veľmi pekne sa chcem za ochotu prijať túto službu pod'akovať p. Márii Svatovej. V službe cerkovníčky p. Rusinková pokračuje naďalej.

► **Sv. liturgie nedel'u 2. februára:** 08.00 Ruské Pekľany; 09.30 Janov; 11.00 Ľubovec. Na túto nedel'u vychádza aj sviatok Stritenija – Stretnutia Pána so Simeonom, preto bude pri sv. liturgiách požehnanie hromničných sviec a myrovanie.

► **Sv. liturgie nedel'u 9. februára:** 08.00 Janov; 09.30 Ruské Pekľany; 11.00 Ľubovec. V túto nedel'u je vo všetkých chrámoch zbierka na Podporný fond.

► **Pozvánky z centra pre mládež.** 1.) Jarný tábor: 17. – 21. februára v GMC Bárka Juskova Voľa. Tábor je určený pre deti od 9 do 11 rokov. Cena: 100 eur, súrodenecká zľava: 90 eur. Informácie: www.gmcbarka.sk. 2.) Víkendové stretnutie chlapcov vo veku 13+: 28. februára – 2. marca v GMC Bárka Juskova Voľa. Zažite dobrodružné spoločenstvo chlapcov a spoločný rast vo viere, modlitbe i zábave. Cena pre členov CVC: 40 eur, pre nečlenov: 45 eur, v cene nie je zahrnutá daň z ubytovania vo výške 0,50 eur za noc. Informácie: www.gmcbarka.sk.

Prepodobný Maxim Vyznávač (21. január)

Maxim sa narodil sa okolo roku 580 v Konštantínopole. Jeho meno pochádza z latinčiny a znamená najväčší. Vyrastal v zbožnej kresťanskej rodine a dostalo sa mu vynikajúceho vzdelania. Vstúpil do vládných služieb a stal sa tajomníkom a radcom cisára Hérakleia. Čoskoro zistil, že cisár a mnohí ďalší boli skazení monoteletickou herézou, ktorá sa rýchlo šírila východom (monoteletizmus hlásal, že Kristus mal jednu vôľu – monos + theléma). Maxim rozvinul ideu o rôznych druhoch vôle – prirodzenej vôle a slobodnej vôle. Prirodzená vôľa je vlastníctvom prirodzenosti a Kristus s dvomi prirodzenými podstatami – božskou a ľudskou, podľa neho musel mať aj dve prirodzené vôle. Vychádzal pritom z Kristových slov v Getsemanskej

záhrade: „No nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!“ (Lk 2, 42b). Rezignoval na svoje povinnosti na dvore a odišiel do kláštora Chrysopolis v Skutari na opačnom brehu Bosporu, kde prijal mníšske podstrihnutie. Po tom, čo monoteletizmus spôsobil rozkoly v Konštantínopole, Maxim opustil monastier a odišiel do Afriky, kde našiel podporu medzi tamojšími biskupmi. Aktívne sa zapájal do riešenia teologických otázok na rôznych synodách vrátane Lateránskej synody v Ríme v roku 649, ktorú zvolal pápež Martin I. a na ktorej bol monoteletizmus odsúdený ako heréza. V roku 653 dal byzantský cisár Konstans II. pápeža Martina I. a Maxima uväzniť, obvinil ich z vlastizrady a poslal do vyhnanstva. Keď o sedem rokov neskôr znova odmietol súhlasiť s cisárovým ediktom, vyrezali mu jazyk, odťali pravú ruku a poslali ho s jeho žiakmi do vyhnanstva v Lazike, v pevnosti Schemarion pri Čiernom mori. Tam zomrel 13. augusta 662.

Duchovné čítanie

Po dlhšej prestávke opäť pokračujeme v duchovnom čítaní knihy Spomienky pútnika. Toto malé dielo od neznámeho ruského autora vovádza do umenia vnútornej modlitby srdca, charakteristickej pre celý kresťanský Východ. Nech pre nás čítanie jednotlivých úryvkov knihy nie je len príjemným spestrením času, ale aj inšpiráciou k našej osobnej modlitbe.

Druhá rozprava

Vstal som, prežehnal som sa a vydal na cestu. Modlitba znova začala vo mne pôsobiť ako predtým a tri dni som spokojne pokračoval v ceste. Naraz však som stretol na ceste skupinu galejníkov, ktorých sprevádzali ozbrojení vojaci. Keď prišli bližšie ku mne, spozoroval som medzi nimi dvoch mužov, ktorí ma orabovali. Pretože kráčali na vonkajšej strane oddielu, hodil som sa im k nohám a prosil som ich, aby mi povedali, kde sú moje knihy. Povedali mi, že moje knihy sú vo vozoch spolu s inými ukradnutými vecami, ktoré im odobrali. „Ako by som ich mohol dostať?“ „Požiadaj kapitána eskorty!“ Pribehol som ku kapitánovi a vysvetlil som mu vec celkom dopodrobna. V rozhovore sa ma spýtal, či viem čítať Bibliu! „Nielenže viem čítať,“ povedal som, „ale aj písať. Uvidíte na Biblii nápis, ktorý je dôkazom, že Biblia patrí mne. Pozrite, tu na pase je moje priezvisko a krstné meno.“

Kapitán mi povedal: „Títo zbojníci sú dezertéri. Sikovní kočiči ich včera prichytil, práve keď mu chceli ukradnúť jeho trojku. Veľmi rád ti vrátim knihy, veď, hľa, tu sú. Ale musíš ísť s nami až po najbližšiu zastávku. Kvôli tebe nemôžem zastaviť celý konvoj.“ S radosťou som kráčal vedľa kapitánovho koňa a zhovárал som sa s kapitánom. Videl som, že to bol čestný a dobrý muž. Už nebol veľmi mladý. Spýtal sa ma, kto som, odkiaľ prichádzam a kam idem. Odpovedal som mu celkom úprimne. Takto sme sa dostali na miesto zastávky. Kapitán šiel po moje knihy. Odovzdal mi ich so slovami: „Kam chceš teraz ísť? Už sa stmieva. Neostáva ti nič iné ako ostať s nami.“ Bol som šťastný, že som si našiel knihy. Nevedel som, ako sa pod'akovať za ne Pánu Bohu. Pritiskal som si ich k srdcu tak silno, že ma na rukách chytili krčce. Slzy šťastia mi stekali z očí a srdce mi bilo príjemnou radosťou. Keď kapitán pozrel na mňa, povedal: „Vidno, že rád čítaš Bibliu.“ Od veľkej radosti som mu nemohol odpovedať ani slovom. Iba som plakal. On pokračoval: „Aj ja, bratku, každý deň usilovne čítam evanjelium. Pootvoril svoju uniformu a vytiahol spod nej malé Kyjevské evanjelium v zlatej väzbe. Sadni si a porozprávam ti, ako som si osvojil tento zvyk. Hej,“ zvolal, „prineste nám večeru!“

Kapitánova história

Zasadli sme si za stôl. Kapitán začal rozprávať: „Od svojej mladosti som slúžil pri vojsku, ale nikdy nie v posádke. Dobré som poznal vojenskú službu a moji nadriadení ma pokladali za príkladného vojaka. Ale bol som veľmi mladý a mladí boli aj moji priatelia. Na nešťastie, naučil som sa piť a tak som sa dal na pijatiku, že som z toho ochorel. Keď som nepil, bol som výborným dôstojníkom, ale keď som si vypil čo len malý pohárik, to znamenalo odležať si šesť týždňov v posteli. Dlho ma trpeli, ale nakoniec, keď som raz po pijatike urazil istého predstaveného, zdegradovali ma a odsúdili na tri roky do posádky. Pohrozili mi, že ma ešte prísnejšie potrestajú, ak sa nezrieknem nápoja. V tom úbohom položení mal som dobrú príležitosť usilovať sa o nápravu, ale nemohol som sa oslobodiť od náruživosti pijatiky. Preto bolo rozhodnuté, že ma pošlú k disciplinárnemu oddielu. Keď som sa to dozvedel, bol som celkom zúfalý.“